

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a Lascsik & Vass Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Vass Gellért ügyvéd) által képviselt **felperesnek** a dr. Varga László ügyvéd által képviselt **alperes** ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Győr-Moson-**Helység 1** Megyei Bíróság 2008. március 19-én kelt G.20.139/2007/17. számú ítélete ellen az alperes által 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 120.000 /Egyszázhuszezer/ Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az alperes a közte mint fővállalkozó és a perben nem szereplő "A" Kft. mint beruházó között létrejött fővállalkozási szerződés alapján a **Helység 1**, ...220 lakásos lakópark építés-kivitelezési munkálatainak elvégzését vállalta. A munkafeladat teljesítéséhez szükséges építőanyagok egy részét 2000-2001. években az ezek forgalmazásával foglalkozó felperestől szerezte be.

Ennek során a téglá kivételével az egyéb építőanyagok megvásárlására az előzetes, telefonon, vagy telefax útján történt alperesi megrendelés alapján az adott időpontban a felperesi építőanyag-kereskedésben az érintett termékre vonatkozóan alkalmazott nyilvános árakon került sor. A téglaszállítás vonatkozásában viszont a felek 2000. május 22-én ettől eltérően egyedi ármeghatározást tartalmazó szerződést kötöttek. Ennek előzménye az volt, hogy a beruházó "A" Kft. - előzetes versenyeztetést követően - előírta az alperes részére a "B" Rt. termékeinek alkalmazását, és a fővállalkozói szerződésben kikötött átalányár kalkulációjának alapjául is a téglagyár által a beruházó részére adott árajánlat (az ún. projektár) szolgált. Maga a "B" Rt. azonban közvetlenül nem értékesítette termékeit a

végfelhasználók részére. Így a beruházó által előírt téglafajták megvásárlása érdekében az alperesnek a termék forgalmazására jogosult egyik kereskedővel kellett megállapodnia.

Erre figyelemmel az alperes mint megrendelő, a felperes mint szállító és a termékek vételárának kiegyenlítésére kötelezettséget vállaló, a perben nem szereplő alperesi alvállalkozó, az "C" Kft. között 2000. május 22-én szállítási keretszerződés jött létre, melynek alapján a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy a beruházás I. üteméhez szükséges téglamennyiséget - a szükséges szállítási időpont előtt legalább öt nappal megküldött eseti lehívás alapján - az alperes, illetve az "C" Kft. részére leszállítja. Az egyes téglafajták közül a felek a PTH 38 típusú téglát nettó vételárát 179.- Ft/db, a PTH 30 típusúét 130,40.- Ft/db, a PTH 25 típusúét 147.- Ft/db, a PTH 10/50 típusúét 132.- Ft/db, a kisméretű téglát pedig 22.- Ft/db összegben határozták meg azzal, hogy e vételárak legfeljebb 2000. december 31. napjáig érvényesek. Rögzítették a szerződő felek azt is, hogy a kikötött ár tartalmazza az építési helyszínre történő szállítás és lerakodás díját, emellett a felperes raklaphasználati díjat sem számít fel, a megfelelő állapotú csereraklapokat pedig visszaveszi. A vételár megfizetését a szerződés alapján az alperes alvállalkozója, az "C" Kft. vállalta.

A szállítási keretszerződéshez kapcsolódóan - ugyancsak 2000. május 22-én - a peres felek egy kiegészítő megállapodást is kötöttek egymással, melyben a felperes kötelezettséget vállalt arra, hogy minden leszállított PTH 38 típusú téglát vételárából 7.- Ft/db, minden PTH 25 típusú téglát vételárából 10.- Ft/db és minden PTH 10/50 típusú téglát vételárából 5.- Ft/db visszatérítést biztosít (vagyis lényegében ekkora árkedvezményt nyújt) az alperes részére.

A szállítási keretszerződés alapján a beruházás I. üteméhez kapcsolódó téglaszállítást 2000. októberének végéig lebonyolították, és a vételár megfizetése is döntően megtörtént. 2000. novemberének elejére ezért a felek az I. ütemhez kapcsolódó elszámolást alapvetően lezárták.

A II. ütemhez szükséges téglamennyiséget érintően viszont a felperes 2000. novemberének elején jelezte az alperesnek, hogy a téglát csak a korábbiánál magasabb vételáron tudja leszállítani, 2000. december 1. napjától kezdődően pedig további áremelkedés várható. A második áremelés hatásainak elkerülése érdekében egyben javasolta a beruházás II. üteméhez kapcsolódó téglaszállításra vonatkozó átfogó megállapodás megkötését.

A felek között azonban ekkor sem az egyes téglafajtákra vonatkozó egyedi ármegállapodás nem jött létre, sem a 2000. decemberi áremelés megelőzését célzó megállapodás nem teljesült. Ettől függetlenül az alperes - a továbbiakban már az "C" Kft. bevonása nélkül - 2000. novemberében és decemberében is folytatta a téglát megrendelését a felperestől, és a részben megemelt, egy eset kivételével a tűzép-telepi árakon kiszámlázott - vételárát is kiegyenlítette. Saját szerződéses partnerei felé ugyanakkor vállalta, hogy az áremelés következményeit feléjük nem hárítja tovább.

2001. január 15-én azután a peres felek négy téglafajtát érintően újabb szállítási keretszerződést kötöttek egymással. Ennek közvetlen előzménye az volt, hogy a "B" Rt. a "A" Kft. beruházóval közölt ajánlati árait (az ún. projektárat) 2001. január 1. napjától 12 %-

kal megemelte. Ezt az áremelést az alperes a beruházóval kötött megállapodása alapján az őt megillető fővállalkozói díj összegében is érvényesíthette.

Erre is figyelemmel a peres felek a 2001. január 15-én megkötött szerződésükben a felperes által az alperes részére leszállítani vállalt PTH 38 típusú téglá nettó vételárát 224.- Ft/db, a PTH 25 típusú tégláét 199.- Ft/db, a PTH 10/50 típusú tégláét 149.- Ft/db, a kisméretű tégláét pedig 31,46.- Ft/db összegben határozták meg. A megállapodás szerinti árakon történő téglaszállítást a felperes a következő féléves időszakot érintően vállalta.

A téglaszállítása a megállapodásban foglaltaknak megfelelően megtörtént, a vételárát pedig az alperes legnagyobb részében megfizette.

A 018259. számú, 2001. június 8. napjáig esedékes - 2880 db PTH 38 típusú téglá mellett más építőanyagok ellenértékéről kiállított - 1.128.300.- Ft végösszegű számla kiegyenlítésére azonban nem került sor, és nem fizette meg az alperes az érintett időszakban a felperestől 2001. június 14-én megvásárolt további építőanyagok 019126. számú számla szerinti, 2001. június 28. napjáig esedékes 999.405.- Ft összegű ellenértékét sem.

2001. augusztus 13-án a felperes tájékoztatta az alperest, hogy az építési munkához szükséges további téglamennyiséget a 2001. január 15-i szerződésben rögzített árakon - a gyártói áremelésre figyelemmel - csak akkor tudja leszállítani, ha az alperes a teljes vételárát előre megfizeti.

A vételár előlegezésére azonban nem került sor, így 2001. szeptember 1-től a felperes - az alperessel szemben a tűzép-telepi, vagy annál kedvezőbb árakat alkalmazva - a PTH 38 típusú téglá nettó egységárát 232.- Ft-ra, a PTH 25 típusú téglá nettó egységárát 204.- Ft-ra, a PTH 10/50 típusú téglá nettó egységárát pedig előbb 158,40.- Ft-ra, majd 166,10.- Ft-ra emelte.

Az így, 2001. szeptember 1. napját követően a megemelt árakon kiszállított téglá ellenértékét azonban az alperes csupán részben egyenlítette ki, és nem fizette meg egyes, a felperestől ebben az időszakban vásárolt további építőanyagok ellenértékét sem. Így nem került sor a 025741. számú számla szerinti, 2001. december 7. napjáig esedékes 534.900.- Ft, a 025742. számú számla szerinti, 2001. december 7. napjáig esedékes 99.772.- Ft, a 025880. számú számla szerinti, 2001. december 12. napjáig esedékes 121.528.- Ft, a 025931. számú számla szerinti, 2001. december 14. napjáig esedékes 1.293.624.- Ft, a 026253. számú számla szerinti, 2001. december 26. napjáig esedékes 534.900.- Ft és a 026256. számú számla szerinti, 2001. december 26. napjáig esedékes 1.580.582.- Ft vételártartozás kiegyenlítésére sem.

Ugyanakkor a felperes nem számolt el megfelelően az alperessel a 2000. május 22-i kiegészítő megállapodásban meghatározott árkedvezmény (visszatérítés) összegével, nem fizette meg a részére az általa elvégzett lakatosmunka 170.313.- Ft összegű ellenértékét, és nem került sor a raklapokkal való megfelelő elszámolásra sem.

A felperes módosított keresetében 4.299.494 Ft és ennek 2001. december 15. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Arra hivatkozott, hogy az alperes a részére leszállított építőanyagok ellenértékét maradéktalanul nem fizette meg; abból az ismertetett 8 számla szerinti, összesen 6.293.011 Ft összegű tartozás változatlanul fennmaradt. A keresettel érvényesített követelése összegének meghatározása során azonban figyelembe vette az alperest megillető 492.300 Ft árkedvezményt, göngyöleg-elszámolás jogcímén 1.292.075 Ft-ot, a tévesen kiszámlázott és így jogalap nélkül megfizetett 38.829 Ft raklaphasználati díjat, valamint az elvégzett lakatosmunka ellenértékeként 170.313 Ft-ot; e tételekkel a Ptk. 296. § /1/ bekezdésében foglaltakra figyelemmel követelése összegét csökkentette.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal érvelt, hogy a 2000. május 22-i megállapodásban meghatározott tégláraak 2000. december 31. napjáig irányadóak voltak, 2001. januárjának elején pedig azokat 12 %-kal emelték fel. Ehhez képest a 2000. november 1. és december 31. közötti időszakban 925.007 Ft, 2001. január 1. napját követően pedig további 2.360.525 Ft összegben túlszámlázásra került sor. Ebből a keresetlevélben hivatkozott, ki nem egyenlített számlákban 393.052 Ft szerepel, így ennek megfizetését a felperes alappal nem követelheti, a további összegeket pedig köteles visszatéríteni. Emellett a 2000. május 22-i megállapodásban meghatározott kedvezmények a beruházás teljes időszakra megillették, ezért e jogcímen a felperes - a javára már elszámolt összegben túl - további 717.380 Ft megfizetésére köteles. Végül mindezekben túl a beruházás I. üteméhez kapcsolódó téglaszállítások esetében két számlát, összesen 3.629.486 Ft összegben alvállalkozója, a perben nem szereplő "C" Kft. helyett anélkül egyenlített ki, hogy erre egyébként köteles lett volna; így ezt az összeget a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint a felperes köteles visszatéríteni. Mindezen ellenköveteléseit az alperes kizárólag a kereset erejéig, beszámítási kifogás útján kívánta érvényesíteni.

Az elsőfokú bíróság a 2008. március 19-én kelt 17. számú ítéletével az alperest 4.231.244 Ft és annak 2001. december 15. napjától a kifizetés napjáig járó kamatai megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az ítélet indokolása szerint a felek között 2000. május 22-én létrejött megállapodás hatálya a beruházás I. üteméhez kapcsolódó téglaszállításokra terjed ki; az ezt követő időszakra - a 2000. november 2-án megtartott egyeztetésről felvett emlékeztetőből kitűnően - nem irányadó. Ezek a téglaszállítások pedig 2000. novemberéig lezárultak. Ezután 2000. november és december hónapokban a felek között a Ptk. 216. § /2/ bekezdésében és 205. § /3/ bekezdésben foglaltaknak megfelelően ráutaló magatartással a felperes által alkalmazott tűzép-telepi árakon jöttek létre szállítási szerződések; a tűzépi áraktól az alperes terhére való eltérésre, tehát túlszámlázásra csupán egyetlen esetben, a 013653. számú számla esetében került sor. 2001. januárjában azután a felek szóban ismételtlen kifejezetten megállapodtak a leszállítandó téglák egységárában; a megállapodás tartalmát illetően az elsőfokú bíróság a felperes előadását fogadta el azzal, hogy "D" legutóbbi tanúvallomását az egyéb peradatokkal ellentétes volta miatt mellőzte. A 2001. szeptember 1. napját követő időszak esetében pedig a felek ráutaló magatartással ismét a felperes tűzép-telepi árainak alkalmazásában állapodtak meg. Az érintett időszakokban alkalmazott tűzépi árakat a felperes az eljárás során okiratokkal megfelelően igazolta, így e körben szakértői bizonyításra nem volt szükség. Mindezek egyben azt is jelentik, hogy a

hivatkozott 68.250 Ft kivételével túlszámlázásra nem került sor, az alperes erre alapított védekezése és beszámítási kifogása tehát nem alapos. Emellett az alperes további ellenkövetelése esetében sem tudta bizonyítani, hogy kifizetéseire jogalap nélkül, tartozatlanul került volna sor. Így az említett túlszámlázás beszámítására figyelemmel a felperes 4.231.244 Ft és járulékai megfizetésére tarthat igényt.

Az ítélet öt marasztaló rendelkezésével szemben az alperes élt fellebbezéssel, és elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Fellebbezése indoklásában arra hivatkozott, hogy a felek a 2000. május 22-i megállapodás hatályát 2000. december 31-ig meghosszabbították, az azt követő időszakot érintően pedig 12 %-os áremelésben állapodtak meg; e körben utalt **"D"** ismételt tanúvallomására. Eerre figyelemmel az ezt meghaladó tégláárakat a felperes jogalap nélkül számlázta ki, a kereset alapját képező számlák esetében ezért a különbözet megfizetésére nem köteles, a már kiegyenlített számlák esetében pedig a felperes a túlfizetést köteles visszatéríteni. A téglaszállításokat illetően tehát egyik időszak esetében sem állapodtak meg a tűzép-telepi árak alkalmazásában. Ettől függetlenül a felperes a korabeli tűzépi árait nem is bizonyította; az elsőfokú bíróság e körben a szükséges szakértői bizonyítást tévesen mellőzte. A beruházás I. üteméhez kapcsolódó építőanyag-szállítások esetében pedig nem ő, hanem alvállalkozója, a perben nem szereplő **"C"** Kft. állt jogviszonyban a felperessel. A csatolt okiratok alapján ugyanakkor - az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben - egyértelműen megállapítható, hogy két esetben az építkezéshez egyébként valóban szükséges és felhasznált anyagok ellenértékét az **"C"** Kft. helyett ő fizette meg. Az így jogalap nélkül átutalt 3.629.486 Ft-ot köteles ezért a felperes visszatéríteni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

Előrebocsátja az ítélőtábla, hogy az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § /3/ bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Az elsőfokú határozat fellebbezéssel nem támadott /a kereset részben elutasítására vonatkozó/ rendelkezését a jelen másodfokú ítélet nem érinti.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetése is helytálló.

A szerződés a Ptk. 205. § /1/ bekezdése szerint a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, létrejöttéhez pedig - a /2/ bekezdésből kitűnően - a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges.

Ennek megfelelően a Ptk. 379. § /1/ bekezdése szerinti szállítási szerződés megkötése során a feleknek a vételárban mint lényeges kellékben is meg kell állapodniuk; ármegállapodás hiányában a szállítási szerződés nem jön létre.

A vételár meghatározható számszerűleg, vagy egyébként olyan módon, amely egyértelmű kiszámítását, vagy megállapítását lehetővé teszi. Ezért a felek meghatározhatják a vételarat úgy is, hogy elfogadják e tekintetben az általuk közösen kijelölt harmadik személy, esetlegesen szakértő értékelését, vagy létrehozhatják a szerződést az ún. piaci árra utalással is.

Megfelelően megtörténik a vételár meghatározása, és így létrejön a szerződés akkor is, ha az egyik fél által tevékenysége körében szokásosan alkalmazott árat a másik fél legalább ráutaló magatartással elfogadja. Ennek megfelelően az üzletek, éttermek, egyéb kereskedelmi és vendéglátóipari egységek, szervizek, stb. nyilvánosan elérhető szolgáltatásainak igénybevétele egyben általában az általuk szokásosan alkalmazott, kifüggesztett árak elfogadását is jelenti, és így a szerződés létrejötte megállapítható, még abban az esetben is, ha a szolgáltatást igénybevevő fél az árjegyzék tartalmáról előzetesen nem győződött meg, illetve az a felek között előzetesen külön megbeszélés tárgyát nem képezte.

A konkrét esetben a felek a rendelkezésre álló adatok szerint a téglá kivételével a további építőanyagok megvásárlása kapcsán kifejezetten az árakról írásban, vagy szóban külön nem állapodtak meg egymással. Így ezen építőanyagok esetében a szállítási szerződések a felperes által az adott időszakban szokásosan alkalmazott, nyilvánosan elérhető tűzép-telepi árakon jöttek létre. Így e termékek vételárát az alperes a Ptk. 379. § /1/ bekezdése alapján az érintett számlákban foglaltak szerint köteles a felperesnek megfizetni; e tételek esetében az alperes a keresetlevélben megjelölt nyolc számla tartalmát nem is kifogásolta.

A beruházáshoz szükséges téglafajták ellenértékét illetően viszont egyrészt a gyártó **"B"** Rt. és a beruházó **"A"** Kft., másrészt a peres felek között is zajlottak tárgyalások. A gyártó által adott és a beruházó által elfogadott árajánlatnak /ún. projektár/, valamint a 2001. január 1. napjával módosított gyártói árajánlatnak /12 %-kal növelt összegű projektár/ a peradatok, köztük **"D"**nek, a beruházó **"A"** Kft. ügyvezetőjének az elsőfokú eljárás első szakaszában tett tanúvallomásai szerint /16. és különösen 46. számú jegyzőkönyvek/ az alperest a beruházóval megkötött szerződése alapján megillető fővállalkozói díj meghatározása szempontjából volt jelentősége. Ez a projektár, illetve módosított projektár azonban nem volt azonos a peres felek szerződéses kapcsolatában irányadó vételárakkal. Abból eredően ugyanis, hogy a **"B"** Rt. a termékeit közvetlenül nem értékesítette a felhasználók részére, az alperesnek a szükséges téglamennyiség beszerzése érdekében az egyik forgalmazóval /az adott esetben a felperessel/ kellett megállapodnia. A leszállítandó egyes téglafajták konkrét ellenértékét így e - peres felek közötti - megállapodások határozták meg; ezek megkötése során az alperes saját előnyére, illetve kockázatára térhetett el az ún. projektártól. Kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárás második szakaszában, a megismételt eljárásban az alperes által előállított **"D"** tanú az alperesi képviselő kérdéseire adott válaszában a projektár szerepét illetően már a korábbi vallomásaiban foglaltaktól részben eltérő nyilatkozatot tett. E legutolsó előadása azonban a korábbi nyilatkozatai mellett az egyéb peradatokkal sem állt

összhangban. Nyilvánvaló ugyanis, hogy abban az esetben, ha a projektár valóban a peres felek egymás közötti jogviszonyára lett volna irányadó, a felek nem kötöttek volna a beruházás megkezdésekor, 2000 májusában a projektártól eltérő árakon szállítási keretszerződést, és a beruházás I. ütemének befejezését követően, majd az építési munka későbbi szakaszaiban nem folytattak volna le egymással újabb és újabb ártárgyalásokat. Mindezekre figyelemmel "D" legutolsó tanúvallomása az egyéb peradatokkal szemben az alperes védekezésében foglaltak alátámasztására nem lehetett alkalmas; azt az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során helyesen mellőzte.

2000. május 22-én tehát a peres felek a csatolt iratokból kitűnően 5 téglafajtát érintően egyedi ármeghatározást tartalmazó szállítási keretszerződés kötöttek egymással. E szerződés hatálya azonban az okiratból kitűnően kizárólag az építési munka I. üteméhez kapcsolódó téglaszállításokra terjedt ki. E szállítások pedig a felperes 2000. október 30-án kelt, az alperes alvállalkozójához, az "C" Kft.-hez intézett irata /36/A/II/1. szám alatti irat/ és a beruházó "A" Kft. képviselője által a peres felekhez és az alvállalkozóhoz megküldött, 2000. november 3-án kelt feljegyzés /36/A/II/2. számú irat/ szerint 2000. októberének végéig befejeződtek, és 2000. novemberének elején az ezekkel kapcsolatos alapvető elszámolás is megtörtént.

Azt az alperesi állítást, miszerint a felek a 2000. május 22-i megállapodás hatályát 2000. december 31. napjáig meghosszabbították volna, a peradatok nem támasztották alá. A beruházó hivatkozott, 2000. november 3-i feljegyzéséből ugyanis éppen az tűnik ki, hogy a felperes a II. ütem esetében - gyártói áremelésre hivatkozással - csak a korábbinál magasabb áron tudja a téglát értékesíteni. Az alperes pedig - a feljegyzésből kitűnően - az áremelést tudomásul vette, és szerződéses partnerei felé vállalta, hogy annak következményeit maga viseli, azokat nem hárítja tovább.

A továbbiakban alkalmazandó konkrét tégláárakban azonban a peres felek kifejezetten nem állapodtak meg. Ettől függetlenül az alperes - most már az "C" Kft. bevonása nélkül - változatlanul rendelt meg és vett át téglát a felperesi építőanyag kereskedéstől, és ki is egyenlítette annak ellenértékét. Ezért e 2000. novemberi és decemberi időszak esetében - az elsőfokú ítéletben foglaltaknak megfelelően - az állapítható meg, hogy a felek között a felperes által szokásosan alkalmazott tűzépi árakon jöttek létre - ráutaló magatartással - szállítási szerződések; e körben az elsőfokú bíróság a keletkezett bizonyítékokat, a szerződéskötés körülményeit, a felek magatartását helyesen értékelte, az ítéletábra mindezekkel, illetve az elsőfokú ítélet indokolásával e vonatkozásban foglaltakkal egyetért.

A becsatolt okiratok alapján helyes volt annak megállapítása is, hogy a felperes - egy eset kivételével - a szokásos tűzép-telepi árain értékesítette az építőanyagot az alperes részére; e körben az alperes alaptalanul hiányolta a szakértői bizonyítás lefolytatását. A felek ugyanis a szállítási szerződéseikben nem piaci árat kötöttek ki /ez vita esetében valóban alapvetően szakértői bizonyítás útján állapítható meg/, hanem a nyilvános tűzép-telepként működő felperes akkor szokásosan alkalmazott saját árait fogadták el. Ezek az árak pedig okiratokkal nyilvánvalóan megfelelően igazolhatók. Az érintett árakat a megismételt eljárásban a felperes megfelelően igazolta is; az elsőfokú bíróság a tényállást e körben is a bizonyítékok

megfelelő értékelésével, helyesen állapította meg. Mindezekre tekintettel a további szakértői bizonyítást az ítélet tábla is mellőzte.

A hivatkozott 2000. november 3-i feljegyzésből kitűnően a felperes jelezte azt is, hogy 2000. december 1. napjától újabb áremelés várható, és e - második - áremelés hatásainak megelőzése érdekében javasolta egy, a II. ütemhez kapcsolódó téglaszállításokra vonatkozó átfogó megállapodás megkötését. E kezdeményezés ekkor nem vitásan nem valósult meg; ennek okai a jelen perben érvényesített igények elbírálása szempontjából közömbösek.

2001. január 15-én viszont négy téglafajtát érintően nem vitatottan létrejött a felek között egy újabb, egyedi ármeghatározást tartalmazó szállítási keretszerződés. E szerződés tartalma körében a per adatok, így különösen a felek szerződéskötést követő magatartása a felperesi előadást támasztják alá; az alperes által hivatkozott 12 %-os áremelés - a beruházó képviselője, "D" 2006. február 7-én tett tanúvallomásaából /46. számú jegyzőkönyv/ is kitűnően - nem a peres felek jogviszonyában irányadó árakra, hanem az alperest megillető fővállalkozói díj mértéke szempontjából lényeges, ún. projektárakra vonatkozott.

Így a számlák kiállítása a 2001. január 15-i keretszerződés hatálya alá tartozó időszakban jogszerű, megalapozott volt; a 2001. május 31-én leszállított 2880 db PTH38 típusú téglából 018259. számú számla szerinti ellenértéke a felperest megilleti, az alperes a felperes részére a 2000. január 1. és augusztus 31. közötti időszakban kifizetett összegekből semmilyen jogcímen nem tarthat igényt visszatérítésre.

A 2001. január 15-i keretmegállapodás viszont 2001. augusztus 31. napjával hatályát veszítette, és a felek között 2001. szeptember 1. napjától kezdődően a szállítási szerződések a felperes által alkalmazott szokásos tűzép-telepi árakon jöttek létre; az elsőfokú bíróság a keletkezett bizonyítékokat e vonatkozásban is helyesen értékelte, az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal e körben is egyetért. A becsatolt okiratok alapján helytálló volt az irányadó tűzép-telepi árak megállapítása is, a további - szakértői bizonyítás - a korábban részletezetteknek megfelelően - e körben sem indokolt.

Így az alperes a csatolt számláknak megfelelően köteles vételártartozását a felperes részére megfizetni.

Azt pedig az alperes a felperes tagadásával szemben nem tudta bizonyítani, hogy a 2000. május 22-i megállapodásban meghatározott kedvezmények /így az egyes téglafajták vételárából történő visszatérítés/ a beruházás I. üteméhez kapcsolódó téglaszállítások befejezését, 2000. októberének végét követően is változatlanul megillették volna. A 2000. május 22-i keretszerződés hatálya ugyanis csak a beruházás I. ütemére terjed ki, a korábbi kedvezmények változatlan /vagy bármilyen módosított tartalommal történő/ fenntartásáról pedig a per adatok szerint a felek újabb megállapodást nem kötöttek. Így e jogcímen az alperes - a javára már elszámolt összegén túl - további visszatérítést nem igényelhet.

A 3.629.486 Ft összegű ellenkövetelése esetében pedig az alperes - amint az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg - nem tudta bizonyítani, hogy e kifizetésre valóban

jogalap nélkül került volna sor. Azt ugyanis maga sem vitatta, hogy az érintett építőanyagok számára szükségesek voltak és azokat felhasználták; a vételártartozás tehát valóban fennállt. A 2000. május 22-i, a beruházás I. ütemére vonatkozó szállítási keretszerződésben pedig a felek kifejezetten megállapodtak abban, hogy amennyiben az "C" Kft. a felperes részére az építőanyag ellenértékét nem fizeti ki, helyette a megrendelő alperes jogosult - az "C" Kft. terhére - a szállítói tartozást kiegyenlíteni. Ez azt jelenti, hogy a beruházás I. üteméhez kapcsolódó építőanyag-szállítások esetében az alperes által az "C" Kft. helyett a felperes részére - a Ptk. 286.§ (1) bekezdésének megfelelően - teljesített kifizetések semmilyen esetben nem minősülhetnek jogalap nélkülinek; az alperes az általa kifizetett összegek megtérítését legfeljebb az "C" Kft.-től követelheti. Így az alperes a beszámítási kifogásban hivatkozott 3.629.486 Ft visszatérítésére a felperestől - a Ptk. 361. § /1/ bekezdésére hivatkozással, tartozatlan fizetésként - megalapozottan akkor sem tarthatna igényt, ha a kifizetésre valóban a beruházás I. üteméhez kapcsolódóan került volna sor.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban is peresztes alperes a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú perköltségét megfizetni. Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegét az ítélet tábla a 32/2003. /VIII.22./ IM. rendelet 3. § /2/, /5/ és /6/ bekezdései alapján a fellebbezési perérték és a kifejtett jogi képviselési tevékenység mérlegelésével határozta meg.

Győr, 2008. november 19.

Dr. Szalai György sk.

Dr.Farkas Attila sk.

**Dr.Ferenczy Tamás sk a
tanács elnöke
előadó bíró
bíró**

A kiadmány hitelül
kiadó: